

SPOLEČENSTVÍ LÁSKY

V dobrém společenství dokážeme bojovat se zlem a učíme se milovat

Tajemství křesťanství je ukryté v naší volbě milovat Boha a bližního. Skrze naše malé společenství budujeme lepší svět, kde každý má svou hodnotu, je respektovaný a přijímaný. Každý z nás je totiž obrazem Božím...

(Starší školní věk, 11 – 14 let)

Síla skupiny

Někdy se mi zdá, jako by nám naši mladí chtěli říci: už toho povídání o svatých věcech bylo dost. Nám katechetům se ale naopak zdá, že jsme si toho ještě pořád řekli málo a málo se naučili...

To, co je ale pro nás všechny vlastně nejdůležitější a bez čeho se neobejdeme, je skupina, společenství a naše vzájemné vztahy. Mladí jsou v tomto věku jen obtížně schopni dělat definitivní a neodvolatelná rozhodnutí. Je však pro ně důležité vědomí, že někam patří, pocit a síla sounáležitosti – jsou rádi spolu a rádi spolu něco prožívají.

Katecheti a kněží se v průběhu života mění... To, co ale vždy zůstane, je církev, společenství věřících, které objímá a podpírá své jednotlivé členy v Ježíšově jménu. Don Milani říkal: „Tváří v tvář těžkostem jde o to, abychom je překonali všichni společně.“ To je tajemství křesťanství.

Lidé a zlo

Ve skutečnosti se každý vlastně setká se zlem v jeho nejrůznějších formách: v bolesti, selhání, nespravedlnosti, smrti. Někteří na zlo reagují zlobou a odplatou, které pak způsobí další zranění, jež se obtížně hojí. Někteří se ho snaží ignorovat nebo skrývat, ale pak nad ním nemohou zvítězit... A pak jsou mezi námi ti, kteří s pomocí Boží a svých blízkých to zlé rozpoznávají a nenechávají se jím přemoci. Jsou období, kdy zlo musíme překonávat, nikdy bychom ale přitom neměli nechat zhasnout světlo naděje.

Ježíš a první křesťané

Ježíš od začátku svého působení pozval některé lidi, aby s ním sdíleli jeho způsob života. Bylo mu jasné, že nemůže předat své poselství lásky všem. To udělají až ti, kteří mu v průběhu pozemského života byli blízko: Maria, dvanáct apoštolů, dvaasedmdesát učedníků, a pak dál a dál mnoho křesťanských společenství, která se rozšíří po celém světě. Ježíš je naučí spravedlnosti, soudržnosti a solidaritě. Ví, že láska je ta nejdůležitější ctnost a musí být rozlišujícím znamením jeho následovníků (Jan 13,35).

První křesťané budou oceňováni právě pro svou schopnost žít ve společenství. „Podívejte se, jak se milují,“ říkali si o nich pohané (srov. Tertulián, Apologie). Svatý Pavel používal obrazu těla a jeho částí k popisu vztahů mezi křesťany a nepostradatelné jednoty mezi nimi. (srov. 1 Kor 12,12-31).

Nad předchozími tématy můžeme formou hry přemýšlet s pomocí pracovního listu.

Dlouhá cesta lásky

Možná si ale ještě málo uvědomujeme, že opravdové společenství není úplně snadné najít a budovat. Vyžaduje to nasazení všech!

Musíme dokázat sdílet s druhými své city, myšlenky, cesty života, respektovat a přijímat všechny – i toho, kdo je třeba trochu nedůtklivý nebo má jiné názory než my. Je třeba se naučit vstoupit do zranění druhých, abychom je pochopili, podepřeli, ale nesoudili. Máme dokázat sdílet naše radosti i bolesti, těžkosti i námahy.

Jednoduše řečeno: máme se všichni vzájemně přijímat jako děti jednoho Otce, a tedy jako bratři. To je velká výzva, pokud ji bereme vážně. Ale právě to je Boží sen: vytvářet nový svět tichým působením Ducha svatého v církvi.

Není náhodou, že když nás Ježíš učil se modlit, použil plurál – řekl „Otče náš...“ Společně si teď můžeme zazpívat modlitbu Otče náš jako důstojné zakončení našeho ročního setkávání.

Autor: Raimondo Pierfortunato

Překlad a úpravy z Dossier Catechista 8/2018 – 2019 David Žofák.

CÍRKEV JE JAKO TĚLO

Společenství oživované Duchem

Naše tělo je klíčové. Díky němu můžeme žít, radovat se, dělat dobré a krásné věci!
Naše tělo je složené z mnoha částí a každá z nich je důležitá a nezbytná. Taková je i církev.
Všichni jsou důležití a užiteční a měli bychom k sobě mít úctu a umět spolupracovat.
Zkusme přemýšlet nad srovnáním našeho těla a křesťanské komunity.

ILLUSTRAZIONI DI GIANCARLO DALLOSTA

Ověřme si: jsou všechny části těla skutečně důležité? K čemu každá z nich slouží?

- Přemýšlejme nad tím, jak používáme slova:
- Co znamená, když se řekne, že někdo má „srdce“?
 - Nebo: „hlavu“, „žaludek“, „nohy“?

O dobrém fotbalistovi se říká, že má „dobré nohy“.
Co to vlastně znamená?
Ocenění se přece týká celé osoby...

Přečtěme si slova sv. Pavla z jeho dopisu Korintánům
(1 Kor 12, 12-31).

Proč používá příklad těla? A k čemu ho přirovnává?
Jaký význam to má pro současnou církev nebo naši skupinu...?

Každý zkusí napsat na papír jednu ctnost každého člena skupiny, a potom si o tom můžeme společně povídat. Objevil jsem na sobě něco hezkého? Jak bychom mohli lépe zhodnotit, využít naše dary jako jednotlivci a jako skupina?